

N:o 152.

Ank. till Riksd. kansli den 15 maj 1908, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad ordning för utbetalning af indelningsersättning m. m.

(I. A.)

I en den 3 april innevarande år till Riksdagen aflåten, till statsutskottet för förberedande behandling öfverlämnad proposition (n:o 139) har Kungl. Maj:t, under åberopande af bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för samma dag föreslagit Riksdagen att antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad ordning för utbetalning af indelningsersättning m. m.

Med ändring af hvad i § 3 mom. 1 af förordningen angående förändring af grundräntor och kronotonde den 23 juli 1869 är stadgadt i fråga om ordningen för utbetalande af ersättning för sådana indragna rän-

Bih. till Riksd. Prot. 1908. 4 Saml. 1 Afd. 89 Häft. (N:o 152.) 1

tor och tiondeanslag, som åtnjutits i och för fullgörande af något besvär eller varit anordnade till prästerskapets aflöning eller till kyrkors underhåll, förordnas härigenom, att sådan ersättning skall af länsstyrelsen i det län, där hemmanet, hvilket besväret åligger, är beläget, lönen utgår eller kyrkomedlen uppbäras, efter det medelmarkegångsprisen för det år, ersättningen afser, blifvit slutligen bestämda, så snart ske kan utanordnas för att genom vederbörande magistrat eller kronofogde emot kvitto tillställas ersättningstagare.

På samma sätt skall jämväl den enligt lagen den 2 december 1892 utgående lindringen i rustnings- och roteringsbesvärerna tillhandahållas vederbörande rusthåll och rotar.

Denna förordning träder i kraft den 1 september 1908.

I detta ärende har departementschefen till förberörda statsrådsprotokoll anfört följande.

»I nu gällande uppbördsreglemente stadgas, att den allmänna kronouppbörden skall förrättas under januari, februari eller mars månader eller, där särskilda omständigheter gifva anledning till längre anstånd med uppbördens företagande, senast inom medlet af april månad. Därvid uppbäras bevilling och inkomstskatt på grund af den taxering, som ägt rum under nästföregående år. Enligt planen för den omläggning af den direkta statsbeskattningen, som på Kungl. Maj:ts framställning beslöts af 1907 års Riksdag, skola däremot bevilling och inkomstskatt uppbäras under samma år som den taxering skett, på grund hvaraf skatterna utgå. De sakkunnige, som utarbetat förslag till ifrågavarande ändringar i hithörande författningar, föreslogo därför, att stadgandet om uppbördstiden skulle ändras sålunda, att allmän uppbördsstämma för emottagande af kronouppbörden skulle hållas under tiden från och med den 1 november till och med den 15 december.

Statskontoret och kammarrätten, som den 8 december 1906 afgåfvit infordradt underdånigt utlåtande öfver förslaget till ändringar i uppbördsreglementet, anförde däri bland annat, att de indelningsersättningar, som skulle vid uppbördsstämmorna utbetalas på grund af förordningen angående förändring af grundräntor och kronotionde den 23 juli 1869 och kungörelsen den 5 oktober 1871 med föreskrifter för verkställighet af berörda förordning, i åtskilliga fall skulle utgå efter medelmarkegångspris och att detta i sin ordning vore beroende af de markegångstaxor, hvilka granska-

des hos kammarkollegium. Då emellertid denna granskning med afseende på tiden för markegångssättningarna hittills icke medhunnits förrän i slutet af året, syntes det böra tagas under öfvervägande, huruvida icke markegångssättningarna kunde tidigare slutföras, på det att utbetalningarna måtte kunna företagas vid uppöbördsstämman samma år, ersättningarna afsåge.

Med anledning af hvad ämbetsverken sålunda anfört anmodades kammarkollegium att i ärendet afgifva underdånigt utlåtande. Kammarkollegium hörde först Eders Kungl. Maj:ts samtliga befallningshafvande och inkom därefter med utlåtande, hvilket är dagtecknadt den 22 februari 1907. Innan jag redogör härför, anhåller jag att få i korthet erinra om innehålllet i åberopade förordningen den 23 juli 1869, såvidt nu är i fråga.

Därigenom stadgades, att ränta af hemman och lägenheter, som vore bestämd i vissa persedlar att lösas efter markegångspris, så ock den kronationdespannmål, hvilken likaledes borde lösas efter sådant pris, skulle, vare sig nämnda ränta och tionde vore kronan behållen eller för särskilda ändamål indelt och anordnad, omsättas i penningar efter beräkning af medelvärdet emellan 1834—1853 årens medelpris samt 1862 års medelmarkegångspris och med detta värde framgent utgöras. Indelta och anordnade räntor och tiondeanslag, med undantag af militär-, civil- och ecklesiastikboställens räntor samt af sådana, som vore påförda hemman och lägenheter, af hvilka något besvär i stället utgjordes, skulle indragas till statsverket emot ersättning medels statsanslag i penningar. Dessa statsanslag skulle, intilldess annorlunda blefve förordnadt eller innehafvare af ränte- och tiondeanslag förklarade sig nöjd med godtgörelse efter nyssnämnda medelvärde, utgå till belopp, motsvarande de indelta och anordnade räntornas och tiondeanslagens värden efter årligt medelmarkegångspris. Vidare föreskrefs i § 3, att godtgörelse för sådana indragna räntor och tiondeanslag, som åtnjöttes i och för fullgörande af något besvär eller som vore anordnade till prästerskapets afföning eller till kyrkors underhåll, skulle utbetalas vid uppöbördsstämman i den ort, där hemmanet, hvilket besväret ålåg, vore beläget, lönen utginge eller kyrkomedlen uppbyres.

Genom kungörelsen den 5 oktober 1871 meddelades närmare föreskrifter angående utbetalningen af dylik godtgörelse. Med anledning af de sålunda förefintliga bestämmelserna utgår fortfarande vid uppöbördsstämorna godtgörelse till indelningshafvare för indragna räntor och tiondeanslag eller så kallad indelningsersättning, hvilken beräknas efter årligt

*Indelnings-
ersättningar.*

medelmarkegångspris. Jag anser mig därför i detta sammanhang böra i de allmänna hufvuddragen påminna om ordningen för markegångsprisens fastställande.

*Markegångs-
sättning.*

Markegångstaxan är indelad i tre afdelningar: A, B och C. I afdelningen A upptagas gällande pris på det löpande årets skörd och öfriga räntepersedlar, för att läggas till grund vid vissa likvider mellan ränte- eller tiondegifvare och kronan m. m. I afdelningen B upptages det årspris, som jämte enahanda pris för de nio närmast föregående åren skall ingå i beräkningen af årets medelmarkegångspris. Sistnämnda pris utföres i afdelningen C.

Prisen bestämmas i hvarje län af markegångsdeputerade, som sammanträda i november månad före den 5. Till ledning för deputerades prissättning skola ligga priskuranter, som förut fögderivis uppgjorts. Med afseende på afdelningen A i markegångstaxan uppgöras sådana priskuranter af sockenombud jämte kronofogden i midten af oktober. För afdelningen B uppgifvas pris vid sammanträden af sockenombud och kronofogden dels i början af januari och dels i slutet af mars. Tillika inhämtas kännedom om de i länets städer gängse prisen.

Sedan markegångsdeputerade i början af november upprättat markegångstaxan, skall denna skyndsamt insändas till kammarkollegium samt kungöras i länets kyrkor senast andra söndagen efter markegångssättningen. Taxan skall granskas af kammaradvokatfiskalen, som inom femton dagar efter delfäendet har att hos kollegium anmäla uppkomna anmärkningar. Rantegifvare eller rantetagare äger anföra besvär hos kollegium senast å femtonde dagen efter kungörandet. Öfver anmärkning eller besvär skall kollegium meddela beslut inom fjorton dagar. Underdåniga besvär öfver kollegii beslut få anföras senast å trettionde dagen från delfäendet. Vinnes ändring, gäller denna, hvad beträffar afdelningen A i markegångstaxan, endast för klaganden, men beträffande afdelningarna B och C för hela markegångsdistriktet.

*Kammar-
kollegii
yttrande.*

I detta ämne har kammarkollegium uti sitt af mig nyss omförmälda underdåniga utlåtande andragit bland annat följande:

»Sedan, på sätt nådiga kungörelsen angående sättet för grundröntors och kronotiondes utgörande den 11 maj 1855 närmare visar, den vederbörande rantegifvare och rantetagare förut tillkommande optionsrätt att antingen efter markegång lösa persedlarna eller att till leverering in natura

uppsäga de af markegång beroende anslagen i hufvudsak upphört för räntetagare samt för räntegifvare begränsats till spannmålen, i afseende å hvilken persedel optionsrätten bibehållits i ändamål att under år, då skörden utfallit rikligare än vanligt, underlätta afsättningen, uppstod ett starkt kraf på en mera objektiv grund för det från och med år 1855 i markegångstaxan införda medelmarkegångspriset, efter hvilket pris jämväl kronans räntor och tionde då skulle uppbäras och redovisas. I sådant afseende blef ock stadgadt, att det i markegångstaxan under afdelningen B upptagna årspris, som jämte de nio föregående årens i enahanda ordning bestämda årspris skall ingå i beräkning för bildande af medelmarkegångspriset för det år, markegångstaxan är daterad, skall grundas hufvudsakligen å uppgiften om de pris, som verkligen varit gällande den tid, de skattdragande själfva enligt beräkning fått afyttra sina produkter, hvilken tid ansetts omfatta månaderna oktober, november och december det ena året samt januari, februari och mars det år, markegångstaxan är daterad.

En grundväsentlig åtskillnad förefinnes sålunda mellan å ena sidan det från och med år 1855 i markegångstaxorna under afdelningarna B och C införda markegångspriset och å andra sidan den i markegångstaxan bibehållna, under afdelningen A upptagna särskilda markegången, hvilken, ehuru densamma är afsedd att motsvara gällande pris å det löpande årets skörd samt å öfriga i markegångstaxan under denna afdelning ingående persedlar, kan blifva rätt otillförlitlig och missvisande, då markegångsprisen under denna afdelning jämväl enligt nu gällande bestämmelser måste fastställas utan säker kännedom beträffande de förhållanden, som mot slutet af det år, markegångssättningen afser, kunna inträffa.

Häraf torde följa, att den i markegångstaxan under afdelningen A upptagna särskilda markegången, såvidt densamma skall i någon mån fylla sin angifna uppgift, ej läser kunna bestämmas, innan årets skörd blifvit inbärgad och aftröskad samt genom att utsläppas i marknaden fått tillbörligen inverka på gällande pris. I likhet med hvad de flesta i ärendet hörda vederbörande nu yttrat finner sålunda kollegium den i markegångstaxan under denna afdelning förekommande markegången ej kunna slutföras nämnvärdt tidigare än nu üger rum.

Annorlunda ter det sig härutinnan, om man tar hänsyn allenast till de i markegångstaxan under afdelningarna B och C införda markegångsprisen, hvilka lämpligast skulle kunna bestämmas under april månad hvarje år eller sålunda omedelbart efter utgången af den angifna tidsperioden af sex månader, som för markegångsprisen under dessa två afdelningar äga

en nästan afgörande betydelse. En dylik tidig markegångssättning skulle emellertid, såvidt markegångstaxans A-pris skola framgent bibehållas, ovillkorligen medföra, utom ett sönderbrytande af markegångstaxan i dess nuvarande form, en kostsam uppdelning af markegångsdeputerades förrättning, i följd hvaraf kollegium, likaledes i anslutning till hvad Eders Kungl. Maj:ts befallningshafvande i de särskilda länen härom yttrat, desto hellre finner sig böra afstyrka den nu väckta frågans lösning i denna riktning, som utredning om hela markegångsväsendets omgestaltning för närvarande pågår i anledning af Eders Kungl. Maj:ts den 16 november 1906 afåtna nådiga remiss på Riksdagens skrifvelse i ämnet den 31 mars 1905.

Tanken på markegångssättningarnas tidigare slutförande i angifvet syfte måste sålunda enligt kollegii förmenande åtminstone för närvarande alldeles uppgifvas, äfven om till följd häraf indelningsersättningstagarna skulle gå miste om förmånen att uppbära sina ersättningar i samband med utskyldernas inbetalning å de allmänna uppbördsstämmorna. Kollegium finner sig dock böra på det kraftigaste förorda, att åtgärder vidtagas för möjliggörande af indelningsersättningarnas utbetalning inom december månads utgång det år, för hvilket ersättningarna utgå. Ett uppskof med dessa utbetalningar till början af det kommande året, på sätt de flesta i ärendet hörda länsstyrelserna synas hafva tänkt sig, skulle nämligen enligt kollegii mening illa öfverensstämma med det föreslagna nya systemet i afseende å beskattning och uppbördstid med mera samt torde jämväl med hänsyn till indelningsersättningarnas afsevärda belopp gifva upphof till en mindre tillfredsställande bokföring af kronans medel.

För möjliggörande af indelningsersättningarnas utbetalning mot slutet af det år, för hvilket ersättningen utgår, yppar sig sålunda, såvidt kollegium kan finna, ingen annan säker utväg än att rätten till besvärstalan mot kollegii beslut, i hvad angår den i markegångstaxan under afdelningarna B och C upptagna markegången, efter hvilken, utom annat, ej mindre indelningsersättningen än äfven åtskilliga dels till kronan och dels till biskopslöneregleringsfonden eller prästerskapets löneregleringsfond utgående arrenden beräknas, förklaras skola upphöra. Kollegium finner sig desto hellre böra tillstyrka en förklaring i nu antydt syfte, som, enligt hvad ofvan är nämndt, det i markegångstaxan under afdelningarna B och C införda markegångspriset framstår såsom ett på fullt objektiva grunder fotadt, med ledning af tillförlitliga uppgifter om verkliga förhållanden uträknadt markegångspris, hvilket, sedan föreskrifven granskning å kollegii advokatfiskalskontor ägt rum samt de anmärkningar, hvilka vid berörda

granskning framstälts, äfvensom de öfriga medelmarkegångspriset berörande besvär, som kunna inkomma till kollegium, blifvit af kollegium vederbörligen pröfvade, torde böra betraktas såsom ett i alla afseenden fullt tillförlitligt markegångspris. De fall, då markegångspriset under dessa afdelningar genom underdåniga besvär dragits under Eders Kungl. Maj:ts nådiga pröfning, äro ock synnerligt få, och ännu färre torde de fall vara, då underdåniga besvär föranledt ändring af kollegii beslut, såvidt angår nämnda pris.

I sammanhang härmed tillåter sig kollegium jämväl framhålla, hurusom, på sätt särskildt finnes föreskrifvet i nådiga förklaringen den 24 februari 1860 och kammarkollegii därpå grundade allmänna cirkulär den 8 mars 1861, beslut om ändring af den uti taxan under litt. A upptagna särskilda markegången skall gälla till förmån allenast för den eller dem, som den vunna ändringen i rätten tid sökt, men hvarje i behörig ordning fastställd förändring i det under litt. B bestämda årspris å räntepersedlar, hvilket skall ingå i beräkningen af medelpriset för de senaste tio åren, skall tillämpas inom hela länet eller markegångsdistriktet, utan afseende därå, om ändringen genom besvär af flera eller färre blifvit föranledd.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt finner sig kollegium böra hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärd i syfte att, med ändring härutinnan af åberopade nådiga kungörelsen angående grunderna och sättet för markegångsprisets bestämmande den 11 maj 1855, talan mot kammarkollegii beslut, såvidt angår den i markegångstaxan under afdelningarna B och C upptagna markegången, ej må föras. Härigenom skulle vinnas den fördelen, att utan ändring af hittills följd ordning för markegångsprisens bestämmande markegångstaxan skulle kunna redan vid slutet af november månad användas för uträkning af den vederbörande indelningsersättningsstagare tillkommande ersättningen.

Å de uppöbördsstämmor, som höllas mot slutet af den angifna terminen, skulle väl en del indelningsersättningar sålunda kunna i hittills följd ordning till vederbörande utbetalas, men enär ett likartadt förfarande torde böra iakttagas för utbetalning af all ännu utgående indelningsersättning, tillåter sig kollegium, under angifven förutsättning att den föreslagna förändringen i afseende å tiden för uppöbördsstämmornas hållande kommer till stånd, hemställa, det Eders Kungl. Maj:t täcktes, med ändring härutinnan af bestämmelserna i oftanämnda nådiga förordning den 23 juli 1869 och nådiga kungörelsen den 5 oktober 1871, utfärda nya bestämmelser i ämnet af innehåll, att indelningsersättningen må kunna under december månad det år, för hvilket ersättningen utgår, från länets ränteri utanordnas att på

lämpligt sätt genom vederbörande magistrat eller kronofogde mot kvitto, som sedermera skulle till ränteriet insändas, tillställas indelningsersättnings-tagare, hvarvid jämväl torde böra iakttagas, att den sålunda utanordnade indelningsersättning, som ej enligt till ränteriet inkommande kvitto blifvit före december månads utgång utbetald, skulle såsom en indelningsersättningstagares fordran i räkenskaperna utbalanseras för att sedermera, så snart ske kan, till vederbörande i angifven ordning utbetalas.»

* *Departement-
chefens
yttrande.*

Af hvad sålunda förekommit framgår följaktligen, att införandet af en ordning, hvarigenom medelmarkegångspriset varder definitivt bestämdt i så god tid, att de med ledning däraf beräknade indelningsersättningarna kunna utbetalas vid uppboresstämmer, som taga sin början den 1 november, kan äga rum allenast under förutsättning, att markegångsdeputerades förättning uppdelas så, att deputerade sammanträda två gånger årligen, en gång för att bestämma prisen i markegångstaxans afdelningar B och C samt en gång för att uppgöra afdelningen A i taxan. Lika med kammarkollegium finner jag en sådan anordning icke böra allenast för här ifrågavarande syftemål ifrågasättas. I följd häraf kunna indelningsersättningstagarna efter genomförandet af de ändrade tiderna för uppboresstämorna icke vidare få sådana ersättningar, hvilkas belopp bero af markegångspris, utbetalade vid uppboresstämorna i sammanhang med utskyldernas erläggande. De ersättningar, som, på grund däraf att innehafvarna åtnöjts med godtgörelse efter medelvärdet emellan 1834—1853 årens medelpris samt 1862 års medelmarkegångspris, utgå med fixa belopp, skulle väl fortfarande kunna utbetalas vid uppboresstämorna. Gifvetvis skulle det dock icke vara lämpligt att i förevarande afseende förfara olika i fråga om de särskilda ersättningarna, utan för vinnande af reda och enkelhet måste man behandla dem alla på samma sätt.

Indelningsersättningarna böra således senare utanordnas från länsstyrelserna i särskild ordning. Kammarkollegium har därvid framhållit, att ersättningarna dock borde vederbörande tillhandahållas i december månad hvarje år, och för sådant ändamål föreslagit, att bestämmelser måtte meddelas i syfte att kollegii beslut i fråga om afdelningarna B och C i markegångstaxan icke vidare skulle få öfverklagas. Detta förslag kan jag för min del icke biträda. Enligt min mening bör rätten att få förevarande ärenden underställda Eders Kungl. Maj:ts pröfning icke utan tvingande orsaker afskäras, och detta i synnerhet icke för närvarande, då bestämmelserna om markegångsättningen, såsom kammarkollegium fram-

hållit, stå under fullständig omarbetning. Ej heller synes det mig föreligga något starkare behof att tillförsäkra indelningshafvare utbekommande af ersättningarna redan i december månad. Indelningshafvarna kunna, äfven om rätten att öfverklaga kollegii beslut bibehålles och besvärstidens utgång således måste afvaktas för ersättningarnas utanordning, i regel, d. v. s. i det alldeles öfvervägande antal fall, då besvär icke anföras, erhålla ersättningarna redan i januari följande året. Härigenom vållas allenast ett uppskof på omkring en månad i jämförelse med hvad kollegium föreslagit, och utbetalningen skulle i allt fall ske tidigare än hvad nu i allmänhet är förhållandet, då den äger rum vid uppboärdsstämman, som kan hållas så sent som i april.

Till stöd för sitt förslag har kammarkollegium anført, att en så snar utbetalning som möjligt vore en konsekvens af det nya beskattningssystemet. Om detta också icke kan bestridas, så är emellertid, såsom jag nämnt, tidsskillnaden ingalunda afsevärd. Det af kollegium i andra rummet anförda skälet, att eljes en mindre tillfredsställande bokföring af kronans medel skulle uppkomma, kan jag däremot ej omfatta. Hittills hafva bevillningen och inkomstskatten uppdebiterats i räkenskapen för det år, taxeringen skett, ehuru skatterna influtit först i början af det följande året. Likaledes uppföras indelningsersättningarna såsom skuld i räkenskapen för det år, för hvilket de utgå. Den förändring, som kommer att inträffa, blifver endast den, att de omnämnda skatterna enligt den nya ordningen äfven inflyta under året, medan ersättningarna i regel fortfarande komma att kvarstå såsom bokförd skuld vid årsskiftet. Men näppeligen kan en sådan bokföring anses otillfredsställande. Såsom kammarkollegium erinrat, hafva också de flesta i ärendet hörda länsstyrelserna uttalat sig för att utbetalningen af ersättningarna skall ske i början af det följande året.

Jag tillåter mig därför föreslå, att ifrågavarande angelägenhet ordnas på det sätt, att indelningsersättningarna skola, efter det medelmarkegångsprisen blifvit slutligen fastställda, så snart ske kan af länsstyrelserna utanordnas för att genom vederbörande magistrat eller kronofogde ersättnings-tagarna mot kvitto tillhandahållas.

Inom några få län förekommer, att af statsmedel i sammanhang med indelningsersättningarna ännu utbetalas ersättning till roterade komministersboställen med mera, hvilken ersättning, som skall beräknas efter den i markegångstaxan för dessa län under afdelningen A upptagna vakansaf-

giften för hel soldat- eller båtsmansrote, inom den närmaste framtiden, i den mån fullständig vakans inträder, alldeles upphör. I fråga härom har kammarkollegium anfört, att, då vederbörande säkerligen komme att hädanefter som hittills vid utbetalning af dessa allt obetydligare belopp utan vidare följa den föreskrift om tid och sätt för de verkliga indelningsersättningarnas utbetalning, som kunde varda meddelad, det syntes som om beträffande sättet för dessa försvinnande ersättningsars utbetalning ej vidare skulle erfordras något uttryckligt stadgande. Till denna kollegii uppfattning finner jag mig kunna ansluta mig, i följd hvaraf jag icke anser mig böra föreslå någon bestämmelse i förevarande hänseende.

Med frågan om utbetalning af indelningsersättningar sammanhänger äfven tillhandahållandet af den lindring i rustnings- och roteringsbesvären, som utgår till effektiva rusthåll och rotar. Enligt § 11 i lagen angående lindring i rustnings- och roteringsbesvären den 2 december 1892 gäller nämligen i afseende å tid och ställe för utbetalning af denna lindring hvad i förordningen den 23 juli 1869 och kungörelsen den 5 oktober 1871 är stadgadt i fråga om utbetalning af ersättning för indragna ränte- och tiondeanslag, som åtnjutas i och för fullgörande af något besvär.

I kungörelsen med föreskrifter i fråga om indelningsverkets upphörande m. m. den 29 november 1901 är stadgadt, att, då rusthåll eller rote, som efter ingången af år 1904 helt eller delvis utgör rustnings- eller roteringsbesväret effektivt och å den för året fastställda ersättnings- (lindrings-)längden är i sådant afseende upptagen, varder helt eller delvis vakant, skall vid ersättningsens utbetalande så mycket innehållas, som svarar mot tiden från och med månaden näst efter den, då vakansen uppstod, till årets slut. Häraf följer, att det först efter december månads ingång kan utrönas, huru stort belopp som skall i lindring utgå, enär det först då bestämdt visar sig, i hvad mån besväret under året effektivt utgjorts. Men vid sådant förhållande kan ej heller den enligt § 11 i lagen den 2 december 1892 gällande föreskriften, att lindringen skall utbetalas vid uppborädsstämman, vidare i alla förekommande fall tillämpas, då uppborädsstämman skall hållas redan under tiden från och med den 1 november till och med den 15 december.

Det torde kunna göras gällande, att, om ändring i förevarande hänseende vidtages i den författning, förordningen den 23 juli 1869, till hvilken i 11 § af lagen den 2 december 1892 hänvisas, sådan ändring skulle utan vidare tillämpas äfven å utbetalningen af den i sistnämnda lagrum omför-

mälda ersättningen för effektiv rustning och rotering. För undvikande af tvetydighet får jag emellertid, efter samråd med chefen för landtförsvarsdepartementet och i enlighet med hvad kammarkollegium härom hemställt, föreslå, att föreskrift meddelas därom, att dylik ersättning, i den mån densamma vidare skall utgå, må kunna utfås i öfverensstämmelse med hvad härutinnan stadgas beträffande indelningsersättningen.

Om den ändring, som må böra ske i kungörelsen den 5 oktober 1871, anhåller jag att framdeles få göra framställning.»

Utskottet, som icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag, hemställer,

att Kungl. Maj:ts förevarande proposition må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 15 maj 1908.

På statsutskottets vägnar:

G. BILLING.
